

forspilbe enhver Erstatning for en maaste langvarig Frihedsberøvelse, uagtet det viser sig, at han er uskyldig, foreslaar man dog under Nr. 4 at tilføie et nyt Punktum, hvori der gives Retten Bemyndigelse til i saadant Tilfælde at tilljende en forholdsvis mindre Erstatning.

§§ 4 og 5, som indeholde Reglerne om, paa hvilken Maade Erstatningsretten afgjøres, og paa hvilken Maade Erstatningens Størrelse fastsættes, er der under Nr. 6 givet en anden Affattelse med nogle Forandringer. Da det saaledes med Føie kan siges, at den Underdommer, der har affagt Fængselskjendelsen, i mange Forhold vanskeligt vil kunne frigjøre sig for en forudfattet Mening, og da det er forstaaeligt, at den Fængslede i mange Tilfælde ikke vil nære fuld Tillid til hans uhjelpede Dom, har Udvalget nærmest havt den Anstuelse, at Erstatningsagen altid burde gjøres gjældende for den overordnede Ret, under hvilken Forhørsdommeren hører, som 1ste Instants; men da dette undertiden kan frembyde Vanskeligheder, har man ladet det bero derved, at der gives Sagsøgeren Valget imellem, at anlægge Sagen enten ved Underretten paa det Sted, hvor han har været fængslet, eller umiddelbart ved den overordnede Ret, forsaavidt det ikke er Høiesteret. Den sidste Indstrænkning vil imidlertid medføre, at Søgmaal til Erstatning hidrørende fra Justitsager paa Bornholm og Færøerne maa anlægges i 1ste Instants ved den Underret, der har affagt Fængselskjendelsen. Men paa Grund af den særegne Procesmaade ved Høiesteret har man ikke kunnet tilraade, at den kommer til at behandle disse Sager i 1ste Instants. Desuden har man ikke fundet det nødvendigt at gjøre nogen Forskjel med Hensyn til den processuelle Fremgangsmaade paa Grund af Summens Størrelse, navnlig naar Sagen er beneficeret, da det derved ogsaa bliver muligt for den mindre Bemidlede at gjøre sit Krav gjældende.

I Erfjendelse af, at den, der uden Grund har været henfat i Baretægtsfængsel,

bør have Erstatning, maa det indrømmes, at der er langt større Grund til at give Erstatning til den, der er dømt uden at være skyldig, hvad enten Straffen ifølge Dommen er udstaaet eller ikke. Straffens Fuldbyrkelse er en Forøgelse af den tilføiede Uret, i Forhold til, som den helt eller tilbels er udstaaet. Vel kan det med Rette siges, at det er sjældent, at et saadant Tilfælde indtræder; men da det kan ske, og det erkjendes af Alle, at der i saa Tilfælde bør hedes den Forurettede al mulig Opreisning, har Udvalget under Nr. 7 taget dette Forhold med.

Endvidere er der under Nr. 8 tilføiet den Bestemmelse, at Statskassen har Regres til den Dommer, der har affagt Fængselskjendelsen eller Dommen, naar han har gjort sig skyldig i Misbrug af Embedsmyndighed, Skjodesløshed eller andet uforsvarligt Forhold.

Hvad Omkostninger i Straffesager angaar, paalægges disse efter den nugældende Praxis den Tiltalte i mange Tilfælde, selv om han frifindes; men dette at skulle betale Sagens Omkostninger, rammer ikke Alle lige haardt, da det er langt strengere for den Fatige end for den Velhavende. Bortset fra, at der i Paalæg af Sagens Omkostninger ligger en Tilkjendegivelse af, at han har givet nogen Anledning til Tiltale, regner den Velhavende ikke Paalæg af Sagens Omkostninger for Noget, hvorimod det undertiden for den mindre Bemidlede er saa byrdefuldt, at det kan føre til hans Ruin.

I Forslag til Lov om Strafferetspleien, der i sin Tid af Justitsministeren er forelagt Folkethinget, anerkjendes det ogsaa, at Sagens Omkostninger helt eller delvis kun bør paalægges den Sigtede, naar han findes skyldig, undtagen forsaavidt Omkostningerne ere foraarsagede ved tilregneligt retsstridigt Forhold fra hans Side. I Overensstemmelse hermed er der stillet Forslag under Nr. 9.

Udvalget har endelig fundet det rigtigt at give Loven Anvendelse paa de Tilfælde, der ikke ere endelig afgjorte ved Dom eller